

[Skatteministeren]

af Fremskridtspartiet anslåede 750 mio. kr. Vi mener samtidig, at det er mere end usikkert, om dette provenutab kan hentes hjem igen gennem afledede merindtægter og besparelser, da momsreglerne langtfra er den eneste faktor af betydning for erhvervslivets forbrug af hotel-, restaurant- og repræsentationsydelser.

Det er klart, at bl.a. de generelle konjunkturer, sammenholdt med hotel- og restaurationsbranchens samlede kapacitet, har stor betydning for denne branches vilkår, og jeg vil derfor opfordre til stor omhyggelighed under overvejelserne af dette forslag. Også andre dele af den samlede servicebranche har problemer for tiden, og det er derfor vigtigt for regeringen at se på servicebranchens problemer under ét. Dertil kommer, at der på momsområdet er forhold vedrørende EF-reglerne, som alle partier her i Tinget er nødt til at tage hensyn til, og det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Men lad mig forinden pege på, at der ligger nogle ret principielle spørgsmål gemt i dette lovforslag. Det er jo ikke nogen tilfældighed, at vi lige siden den første momslov i 1967 ikke har haft fradragsret for repræsentations-, hotel- og restaurantudgifter. Synspunktet har været, at selv om udgifter på dette område vedrører virksomhedernes momspligtige aktiviteter, kan de meget let komme ud af proportion med, hvad der er strengt nødvendigt for at udføre disse aktiviteter. Udgifterne på dette område får således let karakter af privatforbrug eller ombytning af regulær løn til goder for medarbejderne. Der vil således ligge et større incitament til at give frynsegoder i stedet for kontant løn, hvis dette kunne ske med et momstilskud, altså hvis der var momsfradragsret for udgifterne.

Meget parallelt hermed var EF-landene enige om, da de vedtog fælles momsregler i 1978, at luksusudgifter ikke kunne betragtes som fradrag, og disse overvejelser var af samme karakter som de overvejelser, vi gjorde os i forbindelse med indførelsen af momsen i 1967. Landene kunne dog ikke blive enige om, hvilke udgifter der skulle betragtes som luksusudgifter, og udskød derfor dette spørgsmål til senere. I 1984 fremsatte Kommissionen så forslag om, hvilke udgifter der skal give ret til fradrag – det såkaldte 12. momsdirektiv – men selv om man siden har forsøgt at nå til enighed om fæl-

les regler i EF, er det dog endnu ikke lykkedes. Det skyldes, at landene er delt i to næsten lige store grupper med henholdsvis lempelige og mindre lempelige fradragsregler, og jeg stiller naturligvis gerne oplysninger til rådighed under udvalgsarbejdet, hvis det ønskes, herunder oplysninger om de andre EF-landes momsregler på området. De uafklarede EF-forhandlinger betyder imidlertid ikke, at Danmark indtil videre er fuldstændig frit stillet med hensyn til at ændre reglerne.

Det første af de tre elementer, Fremskridtspartiets lovforslag indeholder, nemlig forslaget om momsfrihed for udenlandske hotelgæster, har ikke noget at gøre med fradragsreglerne og forslaget til det 12. momsdirektiv. Det, der her kommer ind i billedet, er de almindelige regler i EF om momsbeskatningsstedet for tjenesteydelser. Forholdet er ganske enkelt, at beskatningsstedet for overnatning på hoteller her i landet er Danmark, uanset om det er danskere, andre EF-borgere eller borgere fra tredjelande, der overnatter. Intet EF-land vil kunne betragte udlændinges overnatning som eksport – det er vistnok den tankegang, der ligger bag lovforslaget – og det vil derfor være i klar strid med EF-reglerne at fritage udlændinges betaling for ophold på danske hoteller for moms. Lande, der har fradragsret for hotelmoms, kan derimod ifølge EF-reglerne tilbagebetale hotelmoms til udenlandske virksomheder, og om lidt skal jeg komme tilbage til fradragsret for hotelmoms.

Med hensyn til det andet element i Fremskridtspartiets forslag, nemlig fradragsret for moms af udgifter til repræsentation, kan jeg oplyse, at de gældende fælles EF-regler fastslår, at der ikke kan gives fradrag for udgifter, som ikke er af strengt erhvervsmæssig karakter. Som eksempler på denne type udgifter nævnes udtrykkelig repræsentationsudgifter samt udgifter til underhold og luksusforbrug. EF-reglerne udelukker således efter min opfattelse, at Danmark kan indføre momsfradrag for repræsentation. Det gælder derimod, at de lande, der i 1978 havde fradrag for f.eks. repræsentation, kan fortsætte med dette, indtil der er vedtaget fælles fradragsregler.

Det tredje og sidste element i lovforslaget angår fradragsret for hotel- og restaurationsudgifter, og hertil kan jeg sige, at det ifølge EF-reglerne er højst usikkert, om det er muligt for